

ЧЕРВЕНЬ 2018/2019 р.

10

ВЕСЕЛКА

ЩОМІСЯЧНИЙ ЖУРНАЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

Наталка Поклад

Червень

Одягнувши брилик свій,
ходить червень-чародій,
не спочине ні на мить –
ягідки нам червонить:
вишеньки-черешеньки,
і смачні сунічки;
запахні шовковички
та ще й полунички...

Розмалюй.

Ірина Мацко

Дощик - господар

Іде Дощик по травичці,
Усміхається синичці:
– Любо всіх я поливаю
І водою напуваю.

Колоски, усі зернинки,
Деревця, усі стеблинки
В лісі, в полі щоб росли
Восени врожай дали..

І звірятам, рибкам в річки
Я налив для них водички,
Щоб напитися могли
І здоровими росли.

Іде Дощик по травичці,
Усміхається синичці:
– Все усюди я полив,
Всіх водою напоїв.

На обкладинці ілюстрація
до «Казки про Івасика» з ви-
дання «Летючий корабель».
– Київ: «Веселка», 1977 р.

58-ий річник Фестивалю драми і художньо- го слова ім. О. Духновича – результати змагання з художнього читання

Перша категорія ПОЕЗІЯ

1. Наталія Кравчик, ОШ Шариське Ястраб'є
2. Габрієла Ковальчик, ОШ Орябина
3. Анастасія Дем'янюк, ЗШ ім.Т. Шевченка, Пряшів
Данило Фріці, ЗШ ім.Т. Шевченка, Пряшів

Перша категорія ПРОЗА

1. Олександра Петрик, ОШ Орябина
2. Клавдія Данко, ОШ Убля
Ема Павлишин, ЗШ ім.Т. Шевченка, Пряшів
3. Клавдія Шенітко, ОШ Шариське Ястраб'є
Адама Пітер-Бучко, ЗШ ім.Т. Шевченка, Пряшів

Друга категорія ПОЕЗІЯ

1. Бібіана Ґонтковська, ОШ Орябина
2. Марія Добранська, ЗШ ім.Т. Шевченка, Пряшів

Друга категорія ПРОЗА

1. Клавдія Шулик, ОШ Шариське Ястраб'є
2. Алексія Пітер-Бучко, ЗШ ім. Т. Шевченка, Пряшів
3. Данієл Гумулак, ОШ Орябина
Яна Кірнаґ, ОШ по вул. Каменського, Михалівці

Третя категорія ПОЕЗІЯ

1. Симона Фолтан, ОШ Орябина
2. Софія Дерев'яник, ОШ Орябина
3. Браніслав Бандурич, ОШ Убля

Третя категорія ПРОЗА

1. Мартин Штефаник, ОШ Орябина
2. Олександра Масія, ОШ по вул. Коменського, Михалівці

Четверта категорія ПОЕЗІЯ

1. Алжбета Тирпак, ЗШ ім. Т. Шевченка, Пряшів
2. Юрій Русанюк, ЗШ ім. Т. Шевченка, Пряшів

Четверта категорія ПРОЗА

1. Данієла Данко, Середня медична школа, Михалівці

(Деякі місця не були призначені)

Чи знаєте ви, що...

Зйомки фільму «Захар Беркут» пройшли на Закарпатті та в Київській області влітку 2018. У роботі над фільмом взяла участь велика міжнародна акторська команда. Після широкого кінотеатрального прокату планується телевізійний показ стрічки.

Розмалюй.

Василь Голобородько Дружимо з деревцем

Проходив повз деревце,
відхилив гілку рукою,
потім відпустив –
гілка, як песик,
лизнула зеленим язиком
у шоку.

Вчені вирушать у подорож на човні кам'яної доби

Група археологів з Чехії має намір вийти в море на видовбаному з стовбура човні.

Його конструкція відтворює човен епохи неоліту, знайдений в озері Браччано в Італії.

Вчені мають намір допливти на човні до острова Крит.

Човен створили у Центрі експериментальної археології в Чехії.

Експедиція археологів почнеться в гавані Лаврион у Греції. Через 2 тижні досягне Кри-

ту. Вчені розраховують пройти маршрутами, за якими близько 8 тисяч років тому обсидіан, що добувався на Мілосі, доставлявся на Крит і на материк.

Човен має довжину у 9 м та вагу 1,3 тони. У плаванні його буде супроводжувати сучасний катамаран. Дві команди веслярів будуть змінювати один одного протягом плавання.

«Книги подібні рікам, що тамують спрагу цілого світу,
– це джерела мудрості»

(Нестор Літописець, релігійний діяч, літописець та письменник-агіограф Київської Русі).

ура-а-а-а...

У СВИТІ КАЗОК

Милує душу пісня материнська над колискою, а вже й казка дідусева чи бабусина тчеться – на здоровий сон, на щасливу долю. І стільки в ній незвичайного, дивовижного, прекрасного! Недарма Іван Франко писав: «Оті простенькі сільські байки, як дрібні, тонкі корінчики, вкорінюють у нашої душі любов до рідного слова, його краси, простоти і чарівної милозвучності. Тисячі речей в житті забудете, а тих хвиль, коли вам люба мама чи бабуся повідали байки, не забудете до смерті».

КАЗКА ПРО ПОГАНОВОГО ДРУГА (Індійська казка)

Зустрілись якось шакал і верблюда і стали нерозлучними друзями.

Сказав якось шакал верблюду:

– Давай, друже, переберемося на другий берег. Там росте така солодка тростина, що солодшої від неї і на світі не було!

– Сідай мені на спину! – зрадив верблюд, – Ми вмить опинимося на тому березі!

Шакал скочив на спину своєму другові, той швидко перевіз його через річку.

Шакал не обдурив верблюда. Недалеко від берега розкинулося чудове поле цукрової тростини.

Верблюд із задоволенням ходив по полю і ласував тростиною. А шакал в цей час ловив на березі рибу. Риби тут виявилися стільки, що шакал скоро наївся донесхочу. Поспавши трішки, він прибіг до

верблюда і від задоволення почав гасати по полю і голосно гавкати.

Гавкіт шакала почули в ближньому селищі. Люди схопили товсті палиці і поспішили на поле. Як тільки шакал помітив людей, він швидко сховався у кущах.

Селяни побачили на полі верблюда, який поїдав цукрову тростину, і почали лущувати його палицями.

Насилу вирвався побитий верблюд від людей і ледве живий приплентався до річки. Тут його наздогнав шакал і, наче нічого й не було, сказав:

– Час вже додому.

– Час, – мовив верблюд.

– Тоді я стрибну тобі на спину.

– Стрибай, – дозволив верблюд.

Коли вони трішки відпливли від берега, верблюд запитав:

– Скажи мені, друже, чому ти так голосно гавкав? Хіба ти не знав, що на твій гавкіт збіжаться люди із селища і почнуть мене бити? Навіщо ти це зробив?

– Не знаю, – відповів безтурботно шакал. – Не знаю!

Просто у мене така звичка: після ситного обіду я люблю голосно гавкати.

– Ну, тоді інша справа, – зауважив верблюд. – Якщо у тебе така звичка, – значить, ти не винний.

Коли верблюд вплив на середину річки, де було дуже глибоко, він раптом сказав:

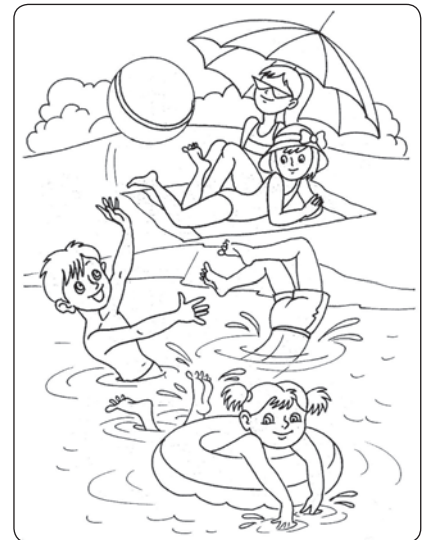
– Знаєш що, шакале, мені хочеться трішки похлюпатися у воді.

– Що ти, що ти! – заскиглив шакал. – Адже тут найглибше місце на річці! Не роби цього! Та й навіщо тобі хлюпатися у воді?

– Не знаю! – відказав верблюд. – Не знаю! Просто у мене така звичка: після того, як мене поб'ють палицями, я люблю похлюпатися у воді!

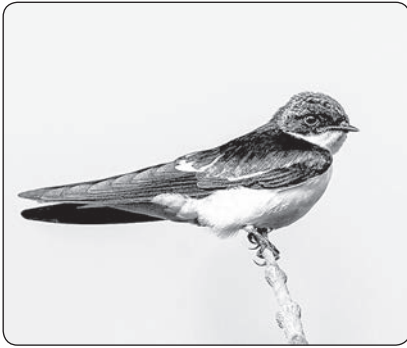
І, мовивши так, верблюд з головою пірнув у воду, а коли випірнув, то шакала на його спині вже не було: він захлинувся.

І ніхто не пожалів шакала і не згадав про нього. Така вже доля поганих друзів.

Розмалюй.

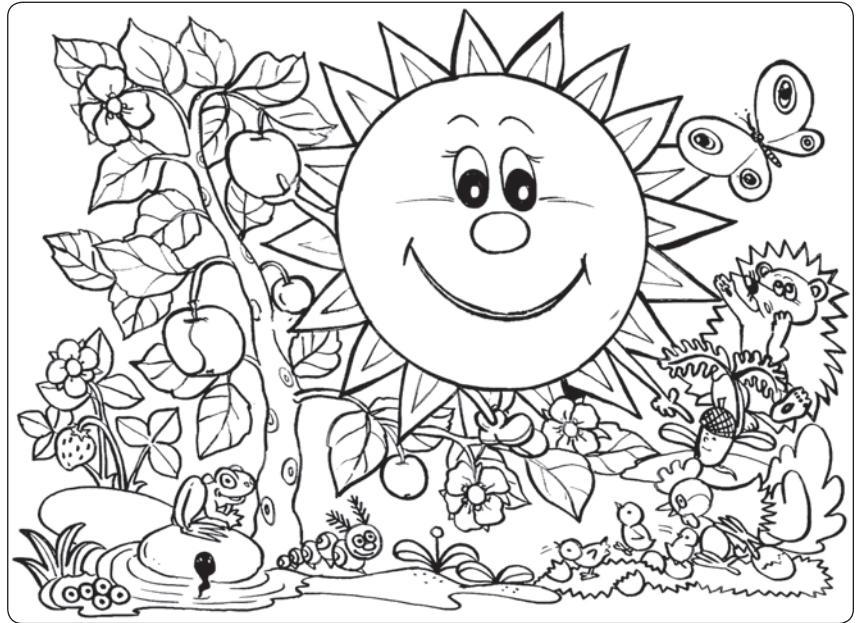
Наталя Забіла

Ластівки

Пригріва весняне сонце.
В рівчках біжать струмки.
Метушаться за віконцем
клопітливі ластівки.
Вже останній сніг розтав.
Тепло. Весело. Весна!..
Яся встане вранці-рано
та відразу до вікна:

– Чом це, мамо, пташенята
до вікна летять щомить?
Це вони до мене в хату,
мабуть, хочуть залетіть?
Відчини віконце, мамо,
хай вони сюди летять!
Я дивитимусь, руками
я не буду їх займать!
Підлетіли, Відлетіли.
Тільки крильця – блим та блим!
Це вони будують вміло
для своїх малят дім.
Все працюють безупинно,
не марнують, бачиш, час.
Грудочки м'якої глини
в дзьобах носять раз у раз.
Скоро буде тут гніздечко,
добре зліплене з землі.
В нім лежатимуть яєчка
у м'якесенькім кублі.
Потім будуть пташенята,
ненажери – просто страх!
Цілий день їм батько й мати
все носитимуть комах.
Підростуть в маляток крила.
Мати їх навчить літати, –
так, як мама Ясю вчила

Розмалюй.

в книжці літери читать.
А тоді настане осінь,
стане зразу холодніш.
Вранці ляжуть білі роси
на травичку, на спориш...
Взимку ж, мамо, пташенятам
буде холодно в гнізді!
Правда, ти до мене в хату
всіх їх пустиш отоді?
В теплий край тоді далеко
полетять усі пташки: журавлі,
качки, лелеки і маленькі ластівки.
А як буде знов надворі
тепло, весело, весна –
прилетять пташки з-за моря
знов до нашого вікна!

Вадим Скомаровський Домашнє навчання

Навчає брат малу сестричку,
Розклавши книги на столі:
– Від ста віднімеш одиничку,
То скільки буде?
– Два нулі.

Леся Пронь ЩЕБЕТ ЛАСТІВКИ

Щебет ластівки
Понад хатою,
Ясне сонечко
В небі ватрою:
Загорілося,
Зашарілося,
Покрутилося,
Покотилося...

Зблиски сонечка
Усміхаються.
Кличу ластівку –
Повертається.
До гнізда свого
Попід стріхою,
До родиноньки
Ладо-втіхою
Пригортається.

ура-а-а-а...

З любов'ю до рідного слова

Декламація – мистецтво виразного читання (декламування), або мистецтво виголошування, здебільшого з пам'яті літературних творів. У нашому випадку це ще й прояв любови до рідної української мови. Це засвідчив і **58-ий річник Фестивалю драми і художнього слова ім. О. Духновича**, який цього року відбувався у Центрі української культури в Пряшеві.

Своє відношення до українського художнього слова тут презентувало 25 читців-декламаторів з Орябини, Шариського Ястраб'я, Пряшева, Ублі, Михайлівців та драматичний колектив ОШ з Шариського Ястраб'я.

Гостем цього річного фестивалю був Житомирський академічний український музично-драматичний театр ім. Івана Коцери.

(р)

Змагання з художнього читання 58 Фестивалю драми і художнього слова ім. О. Духновича відкриває виконуючий обов'язки голови Центральної ради СРУСР Павло Богдан.

Першійству четвертій категорії прози виборолла Даніела Данко (Михалівці), яка читала прозовий твір І. Січовика.

Переможцем у третій категорії читання прози стає Мартин Штефанік (ОШ Орябина).

Алжбета Турпак (З'єднана школа ім. Т. Шевченка, Пряшів) читала поезію Л. Костенко і перемогла у четвертій категорії.

Софія Дерев'яник (ОШ Орябина) зайняла друге місце у третій категорії поезії.

Симона Фолтан (ОШ Орябина) читав вірш П. Глазового. У третій категорії зайняла перше місце.

Тарас Шевченко

Сонце гріє, вітер віє
З поля на долину,
Над водою гніє з вербою
Червону калину;
На калині одиноке
Гніздечко гойдає, –
А де ж дівся соловейко?
Не питає, не знає.

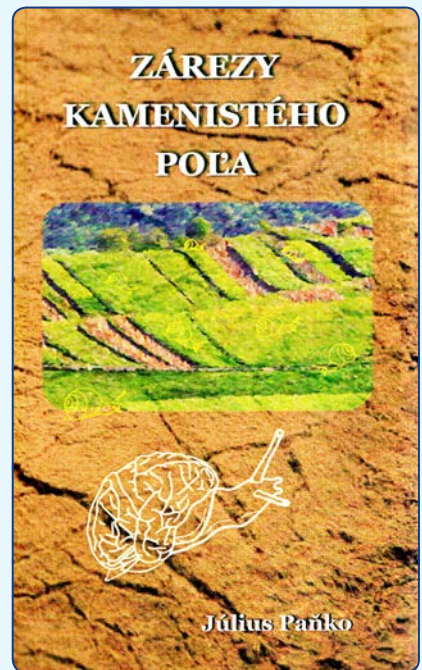

З поштової скриньки

У Піддукланській бібліотеці у Свиднику відбулася презентація повісті українського письменника Словаччини Юліуса Панька «Карби кам'янистого поля», яка вийшла по-словацьки – «Zářezy kamenistého roľa» – у перекладі Марії Панько. На фото (зліва) директор бібліотеки Каміл Бенко, Юліус Панько та Марія Панько під час презентації.

Спиридон Черкасенко

Вечір у степу

Лежу в степу... Журливий вечір наді мною
Загадкою мовчить, ховає таїну,
І шепчеться вітерець з могилою старою
Про давній час, славетную старовину.
А там в ярах, по лощинах вже ніч чорніє;
Ще далі, ген на обрію, змарнілим склом
В оздобі верб задумливий ставок біліє.
І дихає звідгіль привабливим теплом.
Біля ставка, в яру, пастух вечерю варить.
Легенька мла над всім: чи дим то, чи туман?..
Як гарно тут в степу лежать, про щастя марить,
Очима обіймать небесний океан!..
Далеко десь самотня пісня заридала
Й ввірвалась в темряві, мов срібная струна,
Затихло все, і сумно-сумно застогнала
Назустріч їй у вербах тиха луна.
А чий то спів збудив вечірнеє мовчання?
Чия душа вночі боліє і квилить? –
Не знаю я... Але і досі те ридання
Чи то в душі, чи то в повітрі – ще бринить.

«Культурі потрібно вчити кожне покоління.»

(Джеймс Медісон, 4-й президент США у 1809-1817 рр.).

Надія Гуменюк

Вишня

Білопінно, білокрило,
Із хоралами хрущів,
Біла вишня, як вітрило,
Пропливає між дощів.

Понад полем, понад часом,
через сонячну блакить,
Так співана Тарасом,
Що й тепер в серцях бринить.

Знов веде весну Всевишній,
Наче дівчинку в вінку.
Я біжу вітати вишню
У зеленому садку.

І здалося на хвилину:
Вишня вийшла з «Кобзаря»,
Невмируща, як Україна,
І незгасна, як зоря.

ура-а-а-а...

Ірина Прокопенко

Чому Липень Липнем назвали

Було тихо й жарко. Над водою бабки літали, на кущах ягоди червоніли, понад квітами бджоли гули, сік-нектар збирали. Все було так, як повинно бути в місяці Липні.

От тільки сам Липень був чимось незадоволений. Сонце яскраве-преяскраве, небо чисте, безхмарне, а Липень хмурився.

– І чого мене так назвали? – думав він. – Незрозуміло. Всі брати-місяці правильно зуться. Січень – снігом січе, Травень – трави жене, Жовтень – лист фарбує. Чому ж мене Липнем назвали? Може, спитати кого-небудь?

Побачив пташку і питається;

– Скажи, будь ласка, як тебе звать?

Нічого не відповіла пташка, за мухою погналась, кинулась праворуч, кинулась ліворуч, клацнула дзьобом – і немає мухи.

– Мухоловка, – здогадався Липень.

Бачить, у лісі, біля берези, гриб росте, ніжка струнка, шапка темно-бура.

«Цікаво, – думає Липень, – може, його теж неправильно назвали, дай-но спитаю».

Нічого не відповів гриб, під березою сховався.

– Підберезник, – здогадався Липень.

Дивиться він, у тому ж лісі, на кущиках, ягоди чорніють, не питаючи, відразу дотямив – чорниця визріває.

– Всіх, всіх правильно зуть, – зітхає Липень, – тільки чому мене Липнем назвали?

– Липнеш до всіх, от і назвали, – пробурчав старезний Пеньок, що куняв собі на осонні.

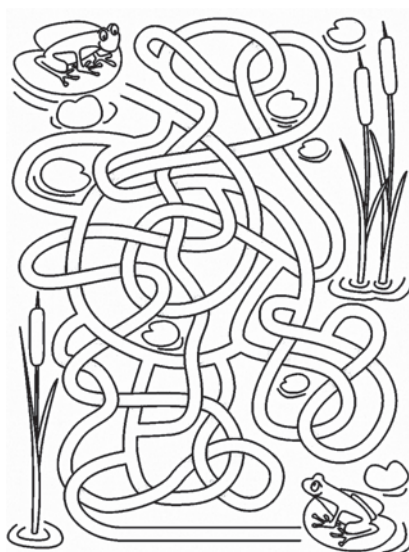
– Он воно що, – обурився Липень, – липну до всіх...

І стало йому гірко, тяжко від такої несправедливості. Зітхнув Липень. А навкруги так гарно, сонце яскраве, повітря духмяне,

чи то медом пахне, чи то липа цвіте...

Липа цвіте? Так, справді липа цвіте... От воно що, – зрадив Липень, – тому мене й Липнем назвали, що в цей час липа цвіте.

Над водою бабки літали, на кущах ягоди дозрівали, понад квітами бджоли гули, а на узліссі липа цвіла. Все було так, як і повинно бути в місяці Липні.

Допоможи жабеняти знайти доріжку до подруги.

Тарас Шевченко

Доля

Ти не лукавила зо мною,
Ти другом, братом і сестрою
Сіромі стала. Ти взяла
Мене, маленького, за руку
І в школу хлопця одвела
До п'яного дяка на науку.
– Учися, серденько, колись
З нас будуть люде, – ти сказала.
А я й послухав, і учився,
І вивчився. А ти збрехала.
Які з нас люде? Та дарма!
Ми не лукавили з тобою,
Ми просто йшли; у нас нема
Зерна неправди за собою.
Ходімо ж, доленько моя!
Мій друже вбогий, нелукавий!
Ходімо далі, далі слава,
А слава – заповідь моя.

Розмалюй.

ДОЩИК-НЕПОСИДЬКО

Сл. Ірини Мацкової Муз. Миколи Ведмедері
РАДІСНО

Раз, два, три, чотири... Знову
Дощ веде свою розмову,
Тарабанить по вікні.
Знає – сумно є мені...

Непосидько – Дощик грає,
Перехожих поливає,
Всі дерева, і хати,
І дороги, і мости...

Ось мені він підморгнув,
В гості хвацько заглянув:
– Не журися, я – з тобою!
Усміхнись! Ходи зі мною!

Дощик знову розігрався...
Сонце кликати він взявся
І Веселку малювати,
Щоби радість дарувати.

ЗНАЙОМТЕСЬ:

З ПИСЬМЕННИКОМ

Михайло Яцків

Михайло Яцків (5 жовтня 1873, Лесівка, тепер Богородчанський район – 9 грудня 1961, Львів) – український письменник, член модерністського угруповання «Молода муза».

Народився у селі Лесівка Богородчанського повіту (Галичина, нині Богородчанський район Івано-Франківської області) у селянській родині.

Закінчив початкову школу в містечку Лисці, у вересні 1886 року вступив до Станіславської вищої гімназії. У 1891-96 роках навчався у Бережанській гімназії, звідки його виключили за участь у таємному молодіжному гуртку.

Почав свою творчість 1900 збіркою прозових мініатюр «В царстві сатани: іронічно-сентиментальні картини», навіяні впливами західних модерністів, зокрема Шарля Бодлера й Едгара По, їхнім захопленням «темними» сторінками буття. У манері Яцкова ці мотиви з'являються у формі натуралістичних картин, якими він намагався шокувати, жорстокістю зображення викликати катарсис у читача.

Крім іншого, з-під його пера збірник мініатюр і оповідань («Казка про перстень», 1907; «Чорні крила», 1909; «Adagio Consolante», 1912), Михайло Яцків написав повість «Огни горять» (1902), суспільну студію «Блискавиці» (1913) і роман «Танець тіней» (1916 – 17), перероблений і перевиданий п. н. «В лабетах» (1956).

1921 року Яцків був редактором газети «Рідний край», а після 1940 працював у Львівській бібліотеці АН УРСР. За останні роки життя Яцків опубліковано такі його твори: «Молоде вино грониться» (1958), «Новели» (1959) та спогади про І. Франка, В. Стефаника (1946).

ура-а-а-а...

Михайло Яцків

Орлина мрія

Плач треміти лягав на гори і хмари. Хмари у вигляді старинної флотилії плвли на захід, скелі, як орли, одні підіймали шпилі вгору, інші розхлювали крила до лету.

Зі мною ішла чужинка з зеленими очима. Вона сказала:

– Твоя негасима любов до природи свідчить про велике терпіння...

– Там, на долині, як був я дівчаком, взяли мене на службу. Казали мені пильнувати годинників, рахункових книг і догоджати чужим дітям. Ті примхуваті й невилічимо нудні чужі діти. Перед часом приймала їх землячка, але не в тім діло.

Щоднини видів я його муку. Він досвітку прокидався зі сну, водив оком довкола, розбивав собою до залізних прутів, пробував їх кігтями, клювом, бив крильми, але не годен був поконати. Завзято, без зупину розцібав собою, а по заході сонця сяде було, втомлений і покалічений, з грізною розпукою в очах, і западає поволі в сон. Вночі видав я, як він заквилить тихо,

жалісно, підійме голову, порухає крильми і знов зажмутить очі.

І коли я з втоми і горя западав в сон, то перекидався в орла і мріяв також про свободу, зелені верховини і плакав.

Аж раз на зорях навідався я до нього з залізним молотом і розбив клітку.

Дивився спокійно на мене, потім приступив до отвору, викинув голову, повів зором довкола і вискочив на землю. Дивувався і не вірив, чи це його мрія, чи уява. Але по хвилині розмахнув крила і з радісним криком піднявся вгору, чимраз вище і вище.

Коли пропав для людського ока та запанував сам серед сонячного простору, мене схопили посіпаки і протягнули на землі.

Я зірвався з болю і погрозив їм п'ястуками. Вони протягнули мене вдруге. Й вирвався знов, кинув на них прокльonom й опинився також на волі.

Посіпаків взяли чорти, а орел живе, і я відвідую його на високих, недоступних верхах.

Михайло Каменюк

Олені й коні

Полонини вже зелені,
Килимами стелять путь,
А по них біжать олені
Й сонце на рогах несуть.

Річка в берега полоні,
Білогривий в неї біг.
А понизу бистрі коні
Б'ють копитами моріг.

Володимир Лучук

Білоквіт

В ставку *гуски*
миють білий пух.
– Ні, то не гуски –
водяний лопух!
Це скажу тобі я,
звуть цю квітку й так:

Водяна лілія
чи водяний мак.
Капелюші, мамич,
латаття жіноче,
листопруг і ломич, –
всяк – хто як захоче...

Серед літа білий
красить плеса цвіт,
радує собою
білий світ.

Вадим Крищенко

Вишиванка

Мама вишила мені
Квітами сорочку.
Квіти гарні, весняні:
– На, вдягай сорочку!
В нитці – сонце золоте,
Пелюстки багряні,
Ласка мамина цвіте
В тому вишиванні.
Вишиваночку візьму,
Швидко одягнуся,
Підйду і обніму
Я свою матусю.

Овочева запіканка з сиром

Запіканка з овочами може бути як доповненням до інших частувань, так і повноцінним обідом або вечерею. Приготувати запіканку можна не лише зі свіжих, але й із заморожених овочів. Для цього їх потрібно попередньо проварити протягом кількох хвилин у воді або на пару чи обсмажити. Пікантності овочам додасть соус, приправлений на основі вершків, сметани. Але якщо ви хочете зменшити кількість калорій та приготувати, наприклад, дієтичну запіканку з сиром, то як основа для соусу підійде класичний йогурт. Сир у цьому випадку краще обирати не твердий, а напівтвердий з невеликим вмістом жиру. Щоб частування було ситним, можна додати макарони або приготувати запіканку з куркою та овочами.

Інгредієнти

Продукти, потрібні для приготування: *заморожена овочева суміш – 2 упаковки, молоко – 150 г, оливкова олія – 2 ст. л., сир твердий або напівтвердий – 150 г, яйця – 2 шт., зелень – за смаком, сіль.*

Проварити овочі приблизно 5 хвилин. Деко змастити оливковою олією. Відварені овочі змішати з подрібненою зеленню, посолити. Викласти на деко шар з овочів. Натерти сир на тертушці. Збити в окремому посуді яйця з молоком, додати сир, ретельно перемішати. Вилити отриману суміш на шар з овочів. Випікати овочеву запіканку з сиром у духовці при температурі 180 градусів протягом 20 хвилин.

Леся Пронь

ДЖМЕЛИК У МАЛЬВАХ

В барвистеньких мальвах, немов квітникар,
Гуде чорний джмелик, збирає нектар.

– Чого розгудівся? – до нього кажу.
А він мені басом «джу-джу» та «джу-джу».

– Ти з осами бився, то й ніжка свербить?
Нектару об'ївся? Животик болить?..

– Животик у мене – ого! Жу-жу-жу!
Чи з осами бився – тобі не скажу!

Галина Демченко

Чудесний цвіт

Ще в травні, під весняний хор птахів, липа густо вкрилася круглястим, з дрібними зазублінками, листям.

– Як наслухаюся пташиних співів досхочу, – говорила вона, – тоді й цвістиму.

Так вона без цвіту й простояла до самісінького літа.

– Мое гілля аж гнеться од яблук, що поналивалися соком, – раділа яблунька.

– А я вже вдосталь всіх пригостила червоними ягідками, – хвалилась суничка.

З луків дихнув лагідний вітер, і приніс пахощі літніх трав і свіжого сіна.

– Ой, – схаменулась липа, – пора і мені гілля завітчати.

– Уже час, уже час, – загули бджоли, бо добре знали ціну

липовому цвіту. І коли вони якимось прилетіли ранком – липу не можна було впізнати.

– Яке ще дерево може похвалитися таким прекрасним, золотистим цвітом, – говорили поміж себе бджоли, – І скільки в ньому соку!

Справді, в пахучих квіточках липи блищали росянки солодкого нектару.

Притих вітер, щоб не заважати бджолам. Перехожі вслухалися в дружне гудіння і сповільнювали ходу, вдихаючи чудодійний аромат липового цвіту.

– Хай здорові будуть люди від мого цвіту і від мого меду, – говорила липа, горда за свій чудесний цвіт.

День вишиванки у школі

Історія української вишиванки налічує близько тисячі років. Вишиванка протягом багатьох століть використовувалася не лише як частина повсякденного одягу, але сприймалася як оберіг – символ здоров'я і краси. Українські чумаки, які проводили життя в довгих мандах, довіряли шиття своєї вишиванки лише одній обраній дівчині.

День вишиванки пройшов і у З'єднаній ОШ та Гімназії імені Тараса Шевченка з українською мовою навчання в Пряшеві. З художньою програмою присутніх порадували учні школи, шкільний колектив «Сердечко» та вихованці Дитсадку з українською мовою навчання в Пряшеві (по вулиці Сладковича).

На свято завітав Надзвичайний і Повноважний Посол України в СР Юрій Мушка, який у своєму виступі підкреслив, що вишиванка є патріотичним та культовим одягом, символом української ідентичності.

Олег Павлів Сад

Пригадую собі свій старий сад...
Пугач на яблуні куняє
Разом із ним куняє листопад
І пошепки щось промовляє

А ще акація. Стара
Вже похилилася з роками
Злегка потріскана кора
Як руки у моєї мами

Біля хатини виноград
І на даху його кичері
Криниця, там де старий сад
На розгіж в хаті привідкриті двері

Стодола. Біля неї віз
Мій вуйко. Коней напуває
Сіріє у тумані ліс
Все спить. Лише пугач дрімає

**KULT
MINOR**

s.r.o., Prešov. Tlač Grafotlač s.r.o., Prešov. Rozširuje a objednávky na predplatné prijíma redakcia. Realizované s finančnou podporou Fondu na podporu kultúry národnostných menšín. Cena jedného čísla 0,13 €. Rukopisy a ilustrácie nevraciamo. EV 3302/9.

„VESELKA“ – časopis pre deti. Ročník 67, vychádza 10x ročne. Vydáva Zväz Rusínov-Ukrajincov SR, IČO 00 177 725. Adresa redakcie: 081 08 Prešov, ul. Janka Boroďača č. 5. Šéfredaktor Ivan Jackanin. Počítačová sadzba NITECH

«ВЕСЕЛКА» – журнал для дітей. Союз русинів-українців СР. Адреса редакції: 081 08 Пряшів, вул. Янка Бородача, 5. Головний редактор Іван Яцканин. Комп'ютерний набір NITECH s.r.o., Пряшів, тел./факс: 051/7725061. Друкує Grafotlač, Пряшів. Ціна окремого номера – 0,13 €. Рукописи та ілюстрації не повертаються. EV 3302/9.